

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
Ἄρθρὸς 16

ΑΘΗΝΑΙ, 10 ΙΟΥΛΙΟΥ 1921

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 30

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 10 (ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ Σ.Π.Α.)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΑΓΓΕΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Συνδιοδυντής: ΦΡΕΙΔΕΡ. ΜΑΡΧ

Διευθύνται τῆς Συντάξεως
ΑΝΔΡ. ΔΗΥΤ-Δ - ΧΡ. ΙΕΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΟΤΑΝ ΑΝΑΨΗ.....

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Στους τόχους, μπαίνοντας μέσα, έβλεπε κανείς και μερικές εικό-
νες, που παριστάσαν σιγμές άνοιγαν ήδονών, έρωτες, και που έδει-
χναν μικράτα, λαχόντες τυχόντα που αναπαύονταν σε ντιρόνια παύου.
Άκορα υπήρχαν σε μία γωνία της κάμερας κρεμασμένα και λίγα
πορτραίτα και φωτογραφίες όλων των «ιστορών...» των οργανιστικών
μυστηρίων της περιήγησης εκείνης, κάπως... Έκει μπορούσε κανείς
να ιδεί, και να γνωρίσει και μερικούς έρωτους τύπους της Άθήνας
μας. Ανάμεσα «εις είνοντες» μετ' άλλες, μια θελατική φωτογραφία
πολύ γλυκύα, με παθητικά κατάν, που δείχναν όλες τις όψεις που
είχε μέσα η ψυχή της, που είχαν έτοιμη για ένα άτομο Βενεζέζικο
φιλί, ή ο' ένα ήδονικό σφιχτοαγκαλιάσμα, να αέσει στις βαθύτερες λι-
γομάρες που φέρνει η ήδονή, όταν κανένας τη μαρκώνει, τη δυνα-
μώνει, έχοντας την ώρα εκείνη ένα πικροκαλό αιδώρα με' άρωματι-
ζόμενος αγρά άφρα...

Παί στο παραθύρο φαίνονταν ένα ντιρόν, μαυρό, βαθύ, και' ένα
άλλο απέναντι στη γωνία.

Μαζήλαμα, —όλα ματάν, κι' άλλα με σκοτεινά χρώματα ήταν
παταμένα κάτω στο πάτωμα που είχαν ντυμένο μ' ένα παχά αρα-
βικό χαλί, που παρίστανε ξεφυλλισμένα άντελίστικα, μεγάλα λουλού-
δια με σκοτεινά χρώματα...

Και μέσ' στη σιγή, βίγεια άνασταναν πάντα λουκά τριαντάφυλλα
στις γωνίες της κάμερας μέσα σε μακρολύματα από πόλεις μισούς Αιγυ-
πτιακούς λόφους βάσε.

Έκει ο' αυτό το σωστό πάντα, σκοτεινό δωμάτιο, που μόνο αν
νυχθάνει, —φωτίζονταν από δυο θαυμά μωβ ηλεκτρικά φώτα, —ο' αυτό
το δωμάτιο μαζωντούσαν συχνά, Ιούλις το δελινό, λίγος, όποι
μόνον είχαν της συντροφιάς που πήγαινε αιδώρα, ή κάποιαν άρωματι-
κόταλίστικα όποιον τυγάρι, και δοκίμαζαν τους έκεντακούς ήδονι-
σμούς των άνοιγαν έρωτων, και τις βαριές ζυλάδες του αιδώρα, του
όποιου και των πιστών, μισόγυμνο πάνον στα νιρόνια, κι' άλλοι ανά-
μεσα στα μαλλιά, σκόρπα μαζήλαμα χορμένον.

—Μυστήριο...

Το δωμάτιο αυτό είναι ή άλληα ότι είχε μείνει μυστήριο για
τόσους μικρούς και τούτες κορυφές δεσποινίδες που συχνάαν στην
γαρσονιέρα του Ντόρη. Γιατί ποιά κανένας απ' όλους που έπισκε-
πόντουσαν τον μικρόν έρωτα δεν είχε μπει στην ιδιωτική κείνη
κάμερα αν δεν είχαν τον άπολοτόν γουστου του Ντόρη, ή άνδρα-
κος που να αιδώνεται τον αιδώρα, και τα τούτα γούστα που κά-
νανε ιδιαίτερα στο άλλο δωμάτιο.

Γι' αυτό μπορούσε να γινόντουσαν τα θραύσματα, που τραλά
γλέντια, ή γούστα με τα πιστά, τα χαρμάτα, με τις τούτες χειρονο-
μίες γύρω στο τραπέζι, στους καναπέδες ή πάνω στα δελιά κορ-
μίσια στα όσα κείνα δωμάτια, —άλλα στο άλλο όμως έσχεχε σιγή και
ακότος, —και δεν έφτανε κανείς ποτέ εκεί μέσα απ' την ιδιωτική
παρά το Ντόρη, πριν να φέρουν οι έκοσι και τόσοι άλλοι που
δεν ήξεραν τίποτε, —άπολιτος τίποτε για όλα τα μυστήρια του τρίτου
δωματίου, το όποιον έμενε πάντα κλειστό, και δεν άνοιγε παρά όταν

θόρυβος να πέφτη ή νύχτα, κι' ή διαλεχτή παρέα του Ντόρη είχε μα-
ζευτεί με όρεξη, για να πεισουν πάλι στα παράξενα μεθόδια τους.

Σάν έμεναν όμως μόνοι τους εκείνοι, τότε άνοιγε εκείνη ή μυσ-
τική πόρτα, κι' έβλεπε να μπαίνουν οιωπληοί στο σκοτεινό δω-
μάτιο, και να αφεύνουν στα νιρόνια, ή στα σκόρπα μαζήλαμα.

—Οι βαθύτεροι γλυκαίμοι...

Τούτοι να μην είχε καμιά ιδιαίτερη σημασία ή περιγραφή της ζωής
των άπολοτών κείνης της γαρσονιέρας, αν δεν είχαν ως μέσον, ως
αίτια κάθε άλλου, ήδονής, ήδονής ήδονής άπολοτών τον αιδώρα, με την
απόη του όποιου δοκίμαζαν τους δυνατότες έρεθισμούς, τα βαθύτερα
όλη της ήδονής. Και άρωματιζόμενοι με τον αιδώρα δύναμωσαν, όμορ-
φαιναν κάθε έπιθυμία, —εμφορμίζαν κάθε γλυκαίμο, κι' όποτε έπε-
σαν στα παιά παραδόξα όνειρα, στις γλυκαίμοτες κιάλας, με στα δύ-
νατο κλεισμένο ψυχής που είναι πάντα ο αιδώρας...

Είταν μοναδική ή μανία με την όποιαν ξεβόλωναν ένα μπουκα-
λάκι με αιδώρα και ποτίζαν τα βερμύδια για τα άρχισουνε ν' άρω-
ματίζονται.

Τους έπαινε μία τρεμολά από λαχάρια, χλωμαζαν με τις κρύ-
ες άνοις, του αιδώρα και μερούσαν μία άλλη μόνο χειρονομία, ένα
άδωστο (Βενεζέζικο) φιλί, ή κι' ένα άρωματιζόμα μόνο να τους έρθει
τους άλλον μεγαλούς πόθους που ζητούσαν.

Φαίνεται βέβαια περίεργο κι' άνεξήγητο πώς ένα φιλί και μόνο ή
μία άλλη χειρονομία πολλές φορές μερούσαν να όσση κάθε έκτα-
κότητα στις ήρουνες τους.

—Τα γλυκάτατα μεθόδια...

Κι' όμως ο αιδώρας, ο έναλωμένος διάβολος, όποιον τον είχαν
βαρτίσει, γιατί έδωσαν και τι το σωστό, πίνοντας τον ή άρω-
ματίζόμενοι μ' αυτόν, —κι' όμως αυτός ο αιδώρας τους έδινε μιά αιδ-
ωτική αλλοτρία λατμή, τέτοια παραφροσύνη αιδώρα που έβλεπαν όλα
τα παράξενα στις άνοις ζάλες που τους έφτανε, και όμορφα... «Ε-
οήσαν» απ' την ψυχή τους όλες ή είνοντες κι' έντασσαν κάθε άνωμα-
σώς χρεστών, σκοτεινές, κίχες... Όλα περνούσαν άδωστα, έβαλλα
άδωτα απ' τη σιγή τους, με τον αιδώρα...

Πορνούσαν σιωπηλά, γλήνια... με καμιά φουρτούνα στην ψυχή...
Κι' όσες συμβαίνει στους ανθρώπους που λαμβάνουν τέτοια λατμή
αιδώρα πίνοντας αιδώρα, να δοκίμαζαν μέσα στην άνοιξη της έσπης,
δωλάν άτρεσμάτα των όρωτων, γλήνιων έντασσεων, και τους με-
γάλους ήδονισμούς, έτσι κι' έβλιναν σε σιγμές τέτοιες, άδωσφονίας
για τις συνεισες που μερούσαν νάχαν απ' τον αιδώρα με τον καιρό,
αφίχαν την ψυχή να πέφτη στη θάλην άτρεσμάρα, και ζούσαν με τις
άλλοτες έντασσεις, και συγκινήσεις του όνειροκόσμου, που τον
βρίσκουνε σάν ένα όνειρο γλήνι, όταν μερούσαν να νουόσουν τις δύ-
νατες συγκινήσεις που φέρνει ο αιδώρας όταν μερούται από κάθε φορό,
και καίτη έντασσει, περουν άνασκαλα στο κορμί απ' ένα πικροκά-
λυμτο «άναλωμένο διαβολό» κι' άποσφίζαν νυχθόν μέσα σε σκο-
τεινές, οργήλες άτρεσφάρες, που θα περνούσαν πρώτα πρώτα, και
τον όνειροκόσμο έβλιναν τον ύπαιρνούσαν γλυκαίμοι... (Άπολοτέ)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΤΟ ΔΙΑΒΑ ΤΗΣ...

Είταν δεκαεπτάαρον χρόνων ο Ρίκος
τότε. Ένα βράδυ που συνόδευσε τη μητέρα
του ες τα μαγαζιά εδω να περνώ με νάβια
και λυγίσματα μία κοκιάτα. Είταν τυλιγμένη
μέσα ο' ένα χρυσόφανε τουλένιο φανεμα,
το όποιον άφηνε να φαίνονται ο θαυμαστούς
της λαϊμός της, και τα μεράκια της. Είταν
βαμμένη προκλητικά, σύμφωνα με την τελευ-
ταία μόδα του Παρισιού...

Ο Ρίκος την κούταζε με μάτια περίεργα.
Βέβαια για ένα ξέβγαλτο, μικρό παιδί σάν
τον Ρίκο, που ακόμα ή γαμπούλες του είχαν
γυμνές στην κάθε λάγνα ματιά, είχαν κάτι
τι άξιοπεριεργό ή γυναικα αυτή.

—Μαμά μου τι γυναίκα είναι αυτή;... ή;
—...Αδές τις λένε παλαιογυναίκες, παιδί
μου, κι' είναι περιφρονημένες απ' όλο τον κό-
σμο...

—Και τι δα πη παλαιογυναίκα, μαμά μου...;
—Έσο είσαι παιδί ακόμα. Τι θέλεις να
μάθεις τόσα πράγματα. Δεν είναι καριός σου
ακόμα...

II

Είταν βράδυ. Ο Ρίκος με το φίλο του τον
Τάκη κατέβαν την όδον Άκαδημίας...

Ο Νίκος πήγαινε ν' άνταμώση την φίλη
του Σάσα ο' ένα σπεί άνοχη... Είταν ή
πρώτη ήμέρα που ο Ρίκος άκούουόσε κι'
έκει το φίλο του.

Σάν παιδί, με την έντασσει πώς είχε

—Το ταυμένο μου... Πώς σε λένε, μπέ-
στη μου...;
—Ρίκο...
—Μ' αγαπείς έμένα;
—Σέρο κι' έγω...
—Τι θα πη έέρο... Έλα να σου πώ...
Πάρε μέσο... Ο Ρίκος δειλάσε... Στάθηκε
κι' έρεψε μία ματιά στο φίλο του.

—Ρίκο πάρε με μέσα όπως σου λέει ή Κα-
τίνα... Είναι δικό μας κορίτσι... το είπες γε-
λαστός ο Τάκης.

Τέλος, ύπερα από μία ψυχολογική κατά-
στασι άγωνίας, ο Ρίκος πάρεσε στο δωμάτιο
με την Κατίνα, Κι' ή γυναίκα εκείνη μόρσεσε
κι' έκανε το Ρίκο να νοιώση άρετά καλά
για πρώτη φορά την ήδονή.

III

(Υστερα από 8 ημέρες μόνο)

Τάκη μου,

Σου γράφω βιαστικά. Είναι από χτες στο
κορβάνι... Είμαι άρρωστος με δονατος πό-
νους στη μέση μου. Ο γαυρός, όταν μ' έζη-
τασε, με ρώτησαν αν έχω καμιά φίλη...
Υποψιάστηκα πολλά... Τάκη μου... και
πώς να σκαίω... Φαντάσου τη βέσι μου αν...
Φίλη, Φίλη... θέλω να σε ιδώ. Έλα το
βραδάκι, σε περιμένω.

Ο φίλος σου

ΡΙΚΟΣ

(Μετάφρασε Δος Ε. Α.)

TOY JEAN BEVVI

MONTERNA ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΖΗΤΙΑΝΑ

Στην άκρη του όρόμου, την ώρα που άναβαν τα
φωτάκια, κι' οι διαδότες περνούσαν σιωπηλοί, τυλιγμέ-
νοι στα παλτά τους, μία γυναίκα με γυνά πέδια, αιδ-
ωτική, χλωμή, με ρούχα έσκεμμένα, έβλεπε το τρεμου-
λάκι χίρι της στους διαδότες που περνούσαν.

Είταν μία πρωγυαία, που ζούσε τη ζωή της
κόσμου, που πείνασε, και χρωσσε. Στην αγορά της
κρατούσε το παιδί της, ένα μωρό παιδί, που έτρεπε
απ' το άρτο που ήταν πονηρό...

Κάπου, κάπου, κανένας διαδότης που σταματούσε ως
έκει, τις έρχανε καμιά παντάρα, και περνούσε βια-
στικά άσπυ άκοντα τους τυχόν απ' τη φτωχή άεινή
γυναικα.

Με λίγη ώρα, μέλις είχε μαζέψει ως έσο-
τρία πράγματα είπα:

— Δόξα σοι, Θεέ μου... Νά, με τούτα τα πρά-
τα θα μπορέσω να πάρω λίγο φαγητό για να περάσω λίγο
την πείνα μου άπότη... Δόξα σοι Θεέ μου...

Κείνη την ώρα, άπάνου που ή πεινασμένη έδειξη γυ-
ναϊκού έλεος να κατέβη ως την άγορά, μετ' οκτώ πέ-
ρασι και σταδύς έλάρος της...

Είταν ο άντρας της ο Τζόν Πέτρι. Είταν μισο-
μυός.

Με μνήη βραχύ της είπα:

— Έξω είσαι; Δός μου καμιά πράγμα αν έχω...

— Δες έγω Τζόν, παρά ένα πράγμα. Θα πάω πού-
ρα ν' αγοράσω κάτι να φάω... Τι το θέλεις; Θέλεις
να πίνω ζάλι...

Ο Τζόν έμεινε...

— Δός μου τα...

Η γυναίκα έδειξη άνοιχτη να του δώσει...

— Με το όλο να φάω, του είπα.

Τότε της είπον απ' τη χίρσι της το πράγμα, και
της έδινε μια γροθιά στα πικριά.

Ο Τζόν, γλήνις τότε στο βάθος του όρόμου παρα-
παύοντας, για να πάρη πάλι να πη με το πράγμα, έση
ή γυναίκα έδειξη μέσα σε κλάματα, πικραμένη,
πρίμα κανένα πάλι διαδότη για να μαζέψη κανένα
λίτρο, για να μερούση να φάη...

Κι' ή νύχτα γινώταν πάλι βαριά κρυφή, κι' οι
όροι που έρχοντο...

TOY ΤΖΟΝ ΠΙΑ (Μετάφρ. Χ. Άνελ...)

ΕΡΩΤΙΚΑ

ΜΟΝΟΙ...

I

Άργα—άργα ή νύχτα με τον πύλο της, σκαπάζει
όλα γύρω. Τ' ατίπια άρχίζουν να πέφτουν στην
άγορα. Κάτω στη βάσισ, που την ποτίζει με
μία άργυρή γραμμή ή σελήνη, ένα βαρκακι κιάλει
ράβματα. Τ' άπανά του το άνωμάτι ή άγορά. Άκούγεται
κι' ένα βραχνό, λυπημένο τραγούδι του βαρκαρά, ένα
παλιό τραγούδι. Άνατολίστικα που του φέρνει πόνους
κι' όδους, και του θυμίζου παλιές αγάπες του χωριού
του κίτω στο περιβάλλι.

Νά ή σελήνη πίσω από ένα μαύρο σφυγμάκι κρύφτη-
κε, κι' έρεψε μία βαριά σκιά στην άγοράν όπλα της
όλλαστας, ήπως κι' ένα σύννεφο πόνου σκιάζει μία μο-
κή καρδιά που άγχαίει...

II

Πλυοκαράζει, κι' ή σελήνη, σάν καρδιά λινωμένη
από έρωτα, θα γλήβη σε λίγο, σάν φευγάτο όνειρο,
στο βάθος του όρίζοντος.

Η άγλήνη του ήλιου σίγα σίγα χροσίζου, φω-
τίζουν τα όλα γύρω στη φτώ που είχαν πίσω ο' ένα
δελνό άνω στη σιωπηλή νυχτωσία...

Πάνω όμως απ' όλα, κοντά σ' τον ήλιο ένα σύγ-
γερο μαύρο πονάει σάν προσηνίμα όδους, δανείου...

Τώρα τα κόμια άρωματιζα, χρωματίζα γλυκά πά-
νον στη βαρκαούλα που θέλουν να την πάρουν στα βά-
θη τους.

Κι' ο βαρκαράς, πριν το τραγούδι του πλειόση
χάδετι τώρα γύρω στα χαλάσματα της φαρφουλάς
του έλγους πνι...

Και ποιά έπει άν καμιά καρδιά κάτω στ' άρε-
γμάκι τραγουδώντας νυσταχικά, έν προσηνίμα ένω-
μους την φαρφουλά με το νιό τραγουδιστή...

ΔΩΔΕΣ ΣΕΛΑΝΙΝΗΣ

TOY JEAN BEVVI

ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗ ΠΟΛΙ

Μέσα στις θάλασσας τα βάθη
είναι θαμμένη πολιτεία,
γεστή, σάν την στιγμή που έχαθη
από μιάν άγνωστην ατμία.

Ναοί και πέγγοι και παλάτια,
όλ' από μάραρο κτισμένα,
φαίνονται έκει κρυσταλλωμένα
κι' ο νοός θαρκώνει και τα μάτια

... ..

Έτσι κι' ή άγάπη μου έχαθη
από μιάν γνωστην ατμία,
μέσα στου στήθους μου τα βάθη
σάν την πνιγμένη πολιτεία!

Α. ΠΡΟΒΛΑΤΙΩΝ

ΤΑ ΒΙΟΔΙΑ

Νά 'ρθούν βιοδιά... Άς πάει να τους ζητήσει
στις διπλάνες ταβέρνας την αλήθ.
Γιά να μπορέη κανένας να μεθούση
κάθε ποτήρι θέλει και βιοδιά...

Άπό τη μιά παρέα πών στην άλλη,
παλαιοί σκοποί, παλιές φρονιές, όλα παλιά,
και σκόρπον κινεσάμενο το κεφάλι
πάνον στα δύο τους γέμια βιοδιά

Παλιοί σκοποί. Ποιός έξέει τί μιλόυνε,
ποιός έξέει πόσα κρύβουνε μυστήρια,
όνειρα που φώταν και κινούνε,
άγανες πο' περσάν βιαστικά...

Ποιός έξέει πόσα κρύβουνε μυστήρια
οι γέροι που έσπυθηναν λευκοί
μέσ' στο μεθύδι, μέσα στη ποτήρια,
και σιγονίζον' τα νιάτα τους έκει...

Π. ΑΤΥΧΟΣ

ΘΑΝΥΧΤΙΟ ΜΕΤΩΣΙ

Άποψη, όδωρη, τα μετανύτα...
Θά σουρω στο κρύδα μου μωβίση,
σαπ βουλούδια δίχ' άπομνην
για το δικό μας, έρωταίριο μεθύσι.

Κι' έν' ή, στη φτωχιά σου νύχτα
γλυκά τ' άφηνι ή νύχτα,
που θα άργήση τριαντάφυλλα
έκεις γυμνοί στο σκότος θα έρωταίριο...

Μετάφρασε ΤΑΧΟΥ ΣΠΗΝΗ...

Η ΚΑΡΤΙΣΤΟΕΣ

ΤΑ ΤΕΣΜΙΑ ΤΗΣ

Γλήνις, ήδονα του καλοκαιριού. Η γάτα
δεχόταν στα καρμάνια. Το φεγγάρι γυναι-
μαρκία και παιγνία στο άνω του τα αιδ-
ωμένα. Με το τον άρτο, το μέλι βράζει μέσα
στα νεανικά κορμιά. Όσοι άρωματίζονταν να σου
σάν σιγή στην έσπης, του τριαντάφυλλου, στο
δόμο. Στο δωματίον άρωματιζόσε, κι' ο αιδώρας...

— Άγάπη μου... Άχ... Όλα γιά σου...
Άγάπη μου, άδωξέ με τ' άρωμα σου να σπεί
δεν λινώδου τη βροχή; Άχ... Όλα γιά σου...
να κοιμηθεί, η φτωχιά, το πνιό να μ' άνο-
χέι να τ' άρωμα σου. Το φεγγάρι φως θα σε
άρωματιζα και ή μαντί, που θα σε φανέ-
σων. Άγάπη μου, ως μήνη χαμένη ή άπο-
μνή ή νύχτα.

Κι' έκαη άνοήοντας λιγάκι το παραθύρο
λέει του λέου του τραγουδιστή:

Η μανία φοβάται την έρωτα και δεν
μ' άφηνι κατόν οσο ν' άνοιξη να τ' άρωμα! Γιά
σάν όμως άρωματιζόσε. Έλα, πνιό ν' άρωματι-
ζομαι και να καρμάνω μισή στο φεγγάρι.

Και ή δεσποινίς άκούει τα τέσμια της.

Κι' όταν μιά κόρη τέλεινα όρε άνοιξη να
τ' άρωμα της με τέτοια βράδυ, με τέτοιο φεγγάρι
τα καλά στομάτια άρωμα να κλείνουν.

Α. ΜΑΡΕΣ

ΤΟΝΗΣ ΦΡΑΓ-ΟΕ

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΩΝ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΤΟΥ ΓΟΥΡΓΟΥΡΑ Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΣ

ΤΟ ΧΑΡΕΜΙ ΤΟΥ ΚΕΜΑΛ

Γούργουρα γουργουρολόγητη γουργουρολόγου τη γουργουρονα να γουργουλεντή ο Κεμάλης κ' η Χανούμ ή σαλαμούρα. Μέσα στο ντεκέ την τρούπα οίξε μπόλικο μαυράκι για θά πη μαζή μ' κ' απόψε ή Φατμέ το Χανουμάκι. Μισή Δευτεριά δαδισαβέργηλη για το χατήρι σου

στην Άγκυρα θά πάω, θά πιάσω τον Κεμάλ τον πορτοφολοφάγο και στην Αθήνα θάν τον κουβαλλάω. Σ' έμένα κοίτη δοξεί και τιμή, κάθε χαλές μπροστά ο' έμέ θά τρέψη... κ' έξτός που θά σπυλίσω την Κεμάλ θά κουβαλήσω έδώ και το χαρέμι. Θάν το στεγάσω έκεί στο Μεντερές που όλα τ' αδερούσαν και τ' αγόρια θά κινούν την επίσκεψη του μέλιτα με δίχως πλεοναμία και στενοχώρια. Κι' έγω καμιά φορά, μισή Δευτεριά, που θά βαρύνω όλα το ίδιο φρόντο θά πωλίσω τη Φατμέ το χανουμάκι μου και θά γυκο βερζίζουμε με τοβτο. Κ' έσο, μισή Δευτεριά, αν τύχη και γολιάσω πάλι, τί να σου πώ... αν θές ξεγυλίσω, αν θές κάτε αρσά τον Κεμάλη.

Ο ΓΟΥΡΓΟΥΡΑΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΣΙΝΙΟΡΑΣ ΜΑΡΟΥΛΑΣ

ΕΝΟΧΛΗΣΙ...

Μόν σού'νε,

Από χόλες με πονάει έκείνο το έρμιο το αεροπλάνο, μά παρολί. Έβαβα στο αεροπλάνο και τον ρόστημα του αεροπλάνου πονάει έτσι. Έκείνος ο άναδεδαστος μου είπε να πάω τραβήξω (αριθ. 300) δρόμα στην Αθήνα (κοινώς, καθέροισο) για να ένεργηθώ καμιά πενηνταριά χίλια για να ξελαμπαλώσω, μόν σερί. Σάματις ναχω βαρε-στομαχία. Ποιος έρωι πώ; Έτοξε κ' έβιασε το στομάχι μου. Άπ' το φαί είν' αδύνατο να εί-ναι, μόν γκασόν. Τι έφαγα ή δόλια γιάτρί μου πονέση;... Έρωι πάλι απτό και μισή δαδ μακαλά που κολλήσανα χέες μπορούσε να με πιράξουνε; Η σινιόρα ή Έλ-να που είπαι πώ; ο πόνος θά εί-ναι που είδα χέες; μια επιδειώ-σησι στο θέατρο... Ας; Καλά έκανα έγω και δεν πατούσα στο θέατρο... Όλα στο Καρνα-όση έπαιρναν... Νά τώρα πω-νάνι το στομάχι μου. Είπες τί φαβάρη κ' μόν κέε μου; Μπας κ' αβίς; ο πόνος του στομαχίου εί-ναι τίποτος κακή σημαία... δη-λαδή μπάς κ' έρωι γενετού-ρη... Έδώ και δυο χρόνια που λείπεις τίποτος πράγμα δεν σινι-σάτηκα ποτες μου... Ποιος έρωι όμως τώρα... Γράψε μου τί σινισάσεις να κάνω... Έγω δε θέλω να κάνω παιδί έπειδής μηδενίω θά γίνω βουλε-τίνα και το παιδί (κοινώς, τέκνον) δεν θά μ' αφήνη να παίνω στη Βουλή. Σαδός την έν-ταρδα αφήν' σου δια να σινινοηθώμε.

Η σού'νε σου, μόν π

ΣΙΝΙΟΡΑ ΜΑΡΟΥΛΑ (κοινώς Μαρουλίω)

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΙΝΓΚΟΥ

ΤΟ ΔΑΧΑΝΟΠΑΖΑΡΟ

Κορίτσα μου, να σ' φιλήσω,

Ο τόπος κίνος ήταν ξε-
[μινός]
κ' ούτε νερό δεν είχε για
[να πιούμε,
αλλά έγω την αγαπούσα δια-
[κός]
κ' όταν έπέρταμε μαζί να
[κοιμηθώμε,
της έτριβα με χέσι την κοι-
[λιά,
της έκανα μασάζ και στο
[στομάχι
και έπειτα την έπαιον' άγ-
[καλιά
και νηστικοί άρχινοούσαμε τη
[μάχη.

Και πός' έγω έδάχανα από και
το αληγορεμένο έκείνο μήλον
και ποτε από πείνα έρωστική
έτρώγαμε τα κρεατά αλλήλων.
Ώσπου ήρθ' ένας μάγος στο χωριό
κ' έκανε μάγια κ' έφουρδισαν αποτόμω;
πέντε κατάντες και ντοματες κίνα δυο...
δύαν φουρδισαν τ' άγγουράκια όμως,
αόχνησε ή φίλη λαβόλις
και μια βραδιά κοντά στον περβολάχη
επιθεώρησε της ξένης άγκουρις
ένθ' έγω βατούσα το φανάρι.
Κ' έκείνη πώ άγάπησε πολύ
κ' έπέρτα για δαντή οά γαϊδούρι
μ' έπότησε φαμάκι και χολή
και μ' έσκαψε μονάχη για τ' άγγοδι.
Άλλά ή τρομερή ή συμφορά
που μοιρήσε στο κεφάλι-σάν τρομπόν
ήταν έκείνη τη γρουσουζιά φορά
που χάρισαν της φίλης μου πετόνι.
Αίμαρρη όλως ήταν φουρτά
με το πετόνι έπαι' ή κοπέλλα
και πριν προλάβω να της δώσω γιατρικά
έρωσάκω' ή κοιλιά της οά βαρέλλα.
Και όταν ήρθε πεία ή έποχή
κ' έβήκαν στο χωριό τα καλοκείδια
έρωι' έκείνη κ'—ω την δυστυχή—
με την κοιλιά φουρδισαν και τα στήθια.
Και ύστερα όταν βήκαν τα κανικά
κ' έτρώγαν όλα του χωριού μας τα κορίτσα
έκαναν μια δουλειά πολύ κακή,
τουτέστιν αποκτήσανε κοιλίτσα.
Κ' έτσι έκατεστράφη το χωριό
κ' έκατανοήσανε το μάγον όλoi,
ρεζιλευτήκανε κ' έμειν' οι δυο
κ' έτσι ρεζιλι ήθαμε στην πόλι.
Όταν δέν είχαμε σιανά λαχανικά
περνούσε ή ζωή εδουχομένη
δέν τρώγαμε και πράγματα δικά
δε μας τ' άρχιζαν ποτε οι ξένοι.
Η φίλη μου ήθελε πολύ αλλά γά εγώ
κ' ό,τι κάνανε το έρωμε οι δυο μας,
το κάθε πράγμα το έρωμε μαζί
και έρωμε πώς ήτανε δικό μας.
Σάν βήκαν όμως τα λαχανικά
αόχνηαν δυστυχίες και μετρώρια
κ' έπέρταμε παρά πολύ κακή
από της ρεζιλευμένης στα... Μαρουλίω.

Ο ΣΒΙΝΓΚΟΣ ΣΑΣ

ΜΙΚΡΑ ΦΥΛΛΑ

—Όταν πηή ο έρωις από το αεροπλάνο
φούρι το μυαλό από την πορτί.

—Διαδίδουν για μια πρωταγωνίστρια
Αθηναϊκού θεάτρου, ότι ήταν από τις πρώτες
γυναίκες που παρέρχονταν έπ' να έρωις
της Κατακλιρίας.

—Δέν πρόκει να κταάνη της γυναίκας ούτε
με ρόδο. Έπιτρέπεται όμως να κινδυνεύω.

Μερικά κακά στόματα λένουν για κακίον
έρωις ότι είναι τόσο τοιχοζώνη, ώστε ουδέ-
ποτε φωτιστοραεί με γυναίκα και τον λέναν μή-
πως του άναξη ή δρεξίς και άναγκασθή να
ξοδέψη πολλά γιά φαί.

Η ΑΔΟΡΙΣ ΤΗΣ ΑΙΔΙΚΑΣ

ΤΟ ΦΤΕΡΟ ΤΟΥ

Άγαπή μεν Μανωλάκη,

Προχθές έπαι στο σπίτι του κ. Κοκορέχου, του
καθηγητού μου. Ο κ. Κοκορέχος, επειδή έκανε πολύ
έσση, ήταν με το νυχτικό του... Έκείνος απάντη

του κ' άρχισα να κροδε-
πάζουμε... Έκεί έρωις που
κουλούσε τα πόδια του ο καθη-
γητής μου, άνοίξε το νυχτικό
του... Τι ζευγάρι; πώ είναι
ο κόσμος, Μανωλάκη μου. Κα-
λά, μόν έλεϊ ή μαμάκι πώ; δέν
πρέπει νάχωμε με κανένα έπι-
στούν, έσά το πιστήης, Μα-
νωλάκη; Έκεί πώ άνοίγε το
νυχτικό του κ. Καθηγητή, άκρι-
θως έλεϊ, τί είδα λέ; Τι είδα...
"Αν το φανταστής... "Αν δέν
το φαντάζεσαι, είδα ένα φτερό
από κείνο που έσκονίζουν τα
γυαλιά. Έρωι λέω πώς άκου
τοια κλέβει ή κ. Καθηγητής και
τοια κρομμένο έκεί για να μη
το έπ' ή κυρία του. Για φανί-
σου όμως ντροπή. Ένας κοίτα, καθηγητής της Φυσί-
κης ιστορίας να καταβήξω να κρέση κάτω από το
νυχτικό το ένα φτερό που έσκονίζουν τα Γυαλιά.
Και να πής πώς ήταν καί μικρό... Ήταν από κείνα
τα μεγάλα. Μεγαλύτερο από το φτερό του μπαμπά.
Φαδούμαι μήπως τραλάηξε ο καθηγητής μου. Πάλι
έν γκλαν δικό του το φτερό δέν είχε άναχη να το κρέ-
ση κάτω από το νυχτικό του. Τι λέ; κ' έπ'ό, Μήπως
οι καθηγητές έρωις τη μανία να κροδούν τα φτερά.
Απάντησι μου γιατί πώ να πιάσω από την πτερί-
γνη. Ρωτήσις και τον μπαμπά σου.

Σ' φιλή η ΑΙΔΙΚΑ ΤΟΥ

Ο ΠΑΠΑΣ

Νεαρός άνογράφος της "Εβδομάδος" δια-
κινούσεται την έλπίς έρωτησιν:

— Έχουν οι Αθηναίοι Πάπα;

Ο περίεργος αυτός κύριος δέχεται να αν-
ζητήση κάθε απάντησιν των άναγνωστών μας.

ΦΙΛΕΑΣ

ΝΕΟΙ ΤΥΠΟΙ

Κρατάει ένα χρονοπλάστιχο δίκο στα χέρια
του. Απάνω στο δίκο σκορπισμένα κουλού-
ρια του οί χοντρές ήπιες, σούρα, μια ντομάτα,
κατάντες χοντρές κ' ένα κομμάτι σπρίτα. Τώρα
τι προσορισμύ έχουν αυτά τα πράγματα; Πω-
λούνται; Όχι. Όχι. Ο ιδιοκτήτης τους
απελυστάτος είπαι Ένας Αθηναίος, καλάρφας
πλήρτατος, ο οποίος βόσκει ευχαρίστον να
συνέδωσι έτοι περιέργια τα διάφορα πράγματα.
Πρώτα σιη την ήμερα στους δρόμους, κρο-
τούν επί του δίκου τα έμπορεύματα του, τα
όποια μοιράει μόνο στους... παπάδες.
Ευχαριστικότερος, τα γλάς δέν κροτούν με
έπαση στις Αθήνας.

Α. Β. ΓΟΥΡΑΣ

Ο σού'νος. — Μισή μου, πώ γού-

σε, θα βγής έ

Η σού'νος. — Ναι, μισή

